

Ана едва забележимо вдига очи и съ трескаво любопитство търси стройната осанка на князь Иоана. Но князът минава съ благочестиво сведени клепки. Стъпките му сѣ равни и спокойни. Червената му туника ярко але-нѣе срѣдъ свѣтлинитѣ на боринитѣ. Той отминава... Цар-ственъ, недосегаемъ...

Ана въздъхва дълбоко и замайваща печаль нахлува въ младото ѝ сърдце — тъй весело, тъй безгрижно до вчера. Сълзи бликатъ отъ очитѣ ѝ. Укори загризватъ ду-шата ѝ. Безумница... Какъ бѣ дръзнала тя да отдаде всичкитѣ си мисли на гордия, свѣтълъ князь... Какъ бѣ посмѣла да остави сърдцето си на опиянението на тол-кова невъзможни надежди... Безумница... Но тя знае. Никога вече радостна, волна пѣсень нѣма да бликне отъ руменитѣ ѝ устни, никога безгриженъ смѣхъ нѣма да възликува по свѣжнитѣ ѝ ланити... И смутената ѝ душа въ безнадеждна горестъ скърби, че се е родила въ такъвъ малък, простъ и убогъ домъ... Безъ скѣпо вѣно, безъ тежки имоти...

На следния день архиепископътъ и цѣлиятъ клиръ отново отслужи молебень. Отново царското семейство мина срѣдъ нестихващитѣ радостни възклицания на тъл-пата — този пътъ въ кочи, заградени отъ конници — отново всички черкви зачиха въ ликуващи призови... По-следнитѣ топли слънчеви лъчи щедро обливаха съ златни искри празничния день...

Но Ана не пожела да отиде на празненството. Съ отпуснати рѣще и неподвиженъ взоръ, тя седѣше постър-нала и безмълвна на мендерчето въ стаичката си, и не ис-каше нито да излѣзе, нито да потърси другаркитѣ си. Напразно майка ѝ я одумваше, обикаляше безпокойно край нея и я разпитваше. Девойката мълчеше. Не ѝ се излизаше никѣде. Каква полза? Гдето и да отиде, тя знаеше, че нѣма да може да види княза, да чуе отново чудния му гласъ, да изпита чара на тъмния му взоръ...

— Ами защо залѣга толкова да си шиешъ новата руба? — продължаваше да я пита майка ѝ. — Толкова я искаше, толкова ѝ се радваше... Отъ кога чакаше този